

Ügyeljünk: túl sokat, túl keveset ne. Itt rekedt
Rigófészek a száraz fán. Néma folyam árja
Menekül mezítláb, míg vihar csapkod színén,
S utat vág pár gyöngéd szó közt, mely beinvitálja
Egy versbe, fényleni. Pár nagy, ártatlanforma lény
Átnéz a gallyakon a kertbe, kilopva onnan
Egy-két fűszálat vagy üvegszilánkot, kavicsot.
Lehet, hogy nyugtában ellenkezik és csatázik ott,
Hol csak fölényes holtat láthatunk, távozóban.

*

Körös-körül nincs változás: harcos kék boltozat
Lángol, a tél vesztét érzi a vadrózsa ága,
Enged a vadóc szél illatos ugrásainak,
Míg az Hérakleitosz rongyait szertehányja.
Ő itt derűs, marka szoritja, mit megragadott.
Nyugszik, teljes hosszában, nagy pofájával, szótlán,
A pacsirta fölszárnyalásával összevontan.
Lassan vigyük: nehéz. Nem kell orgona, sem dicséret.
Takart láng, a kihúnyt tiszteletére világító.
A Sorgue hideg vonalának napjával fölébred.
S a földön, honnét egy árny letűnt, kakukkfűcsomó.

Paul de Roux

A NAGY VÍZTARTÁLY

A fű zöldje alig kivehető még,
hajnalban, ahogy a szín születik
– a szín kilép a földből, és látható,
hogy ott van már az égen, észrevétlen,
e kéklésben, mely kétértelmű még,
s túl ismerős, egy téli reggelé.
A zöld kilép a földből, maga a
föld zöldell – ahogyan itt csupán ez a gyp,
a szűk, erőtlen kérgen, amely a Vanne nagy
víztartályát födi, s eszébe jutnak
minderről itt a mély víz föld alatti
katedrálisai, a zajtalan
alvású folyók s a sétáló álmú
vizek a föld sötétlő belsejében.

KÉK

Ágak között ez a fal messziről
tünékenyen kéknek mutatkozik
az esőben megmozgatja a tájat
zöld borzongásban hozza el az üvegig
mikor a szél a csöppekkel beszórt
téren végighasít és megkinozza
a sérült muskátlileveleket
– s ez a kék csak törmelékdombra hajított
festékmaradék, amely évek óta
kivilágít a csalánok alól.

Guy Goffette

FÖLJÁRAT A SZONETTHEZ

ars poeticául

S a cezúra, amint ide becövekel:
kertészgatyás pacák a szirénbál
közepén. Na fene, megjöttek a hajósok
– de az: szeretlek, hogy mondható

cipőmadzagban hasra nem esve? A holdfény
elektronikus korban nem fojtogat, csak
könnyes pofájú tacsót, hídcölöp
tövén, ahol könnyít magán,

éhségén, nyomorán: főtt a kötőfék
végén a Múza meg türelmetlenkedik,
s nyújtja a sort, költőként, egyre nyújtja,
míg holddal tűnik el, visszfények élein

az ugató emberből a lélek.

Tóth Judit fordításai